

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jany Cisárovej a JUDr. Milana Deáka, v právnej veci navrhovateľa **M. R.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. P. S., advokátom v P., proti odporcom **1/ JUDr. J. P.** a **2/ Š. P.**, obom bývajúcim v T., o **odstránenie betónového múrika**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25C 39/2005, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. januára 2009 sp. zn. 10Co 290/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 18. júna 2008 č. k. 25C 39/2005-99 uložil odporcom povinnosť do 15 dní odstrániť múrik nachádzajúci sa na parcele č. X – orná pôda vo výmere X m² a parcele č. X – orná pôda vo výmere X m², vedených na Správe katastra Trnava, Katastrálny úrad v Trnave, na LV č. X katastrálne územie L. Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že navrhovateľ a odporcovia sú vlastníkami susedných parciel že odporcovia postavili múrik na parcele patriacej do vlastníctva navrhovateľa. Navrhovateľ sa preto oprávnene domáhal ochrany svojho vlastníctva a žiadal odstrániť neoprávnenú stavbu odporcov na svojom pozemku. Odstránenie stavby považoval súd za

účelné, pretože múrik slúži len na oddelenie parciel navrhovateľa a odporcov, nie je postavený na skutočnej hranici dotknutých parciel a bráni navrhovateľovi v riadnom užívaní nehnuteľnosti. Námietku odporcov o vydržaní časti pozemku vo vlastníctve navrhovateľa, ktorú fakticky zabrali po postavení múrika, považoval za nedôvodnú. Podľa názoru súdu prvého stupňa odporcovia nepreukázali existenciu právneho dôvodu, na základe ktorého by ktorékoľvek časové obdobie mohli byť kvalifikovaní ako oprávnení a dobromyseľní držiteľia tejto nehnuteľnej veci. Odporcovia užívali nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľa na základe vymerania hranice geodetom, ktoré sa ale v konaní nepreukázalo. Ani takéto vymeranie by však nemohlo predstavovať titul pre vydržanie, pretože dlhodobé užívanie nehnuteľnosti omylom v domnení, že sa jedná o vlastné územie, nie je možné z dôvodu omylu v objekte držania považovať za oprávnenú a dobromyseľnú držbu spôsobujúcu vydržanie. V kúpnej zmluve mali odporcovia jasne uvedené nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpy a časť parcely navrhovateľa tam nemohla byť uvedená, preto nemali dôvod sa domnievať, že sú oprávnení držiteľia časti pozemku navrhovateľa. O trovách konania súd nerozhodoval, keď poukázal na § 151 ods. 3 O.s.p. s tým, že o nich rozhodne samostatným uznesením až po právoplatnosti rozsudku.

Na odvolanie odporcov Krajský súd v Trnave rozsudkom z 27. januára 2009 sp. zn. 10Co 290/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania dospel k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie navrhovateľa, keďže vlastnícke právo k nehnuteľnosti, na ktorej sa múrik nachádzal, svedčilo v prospech odporcov, ktoré nadobudli vydržaním ako osobitným originálnym spôsobom zo zákona, pretože boli splnené zákonom požadované predpoklady a to spôsobilý predmet vydržania, oprávnenosť držby a trvanie držby nepretržite počas celej zákonom ustanovenej doby. Súd mal za nesporné, že prvá podmienka bola splnená, nakoľko ide o vec v právnom zmysle, ktorá môže byť predmetom vydržania. V súvislosti s oprávnenosťou držby odvolací súd poukázal na vyjadrenia odporcov, svedkyne M. R., znalca Ing. J. G., na obsah znaleckého posudku a obsah poštových poukážok, z ktorých vyplynulo, že odporcovia užívali nehnuteľnosť v rozsahu, v akom im bola bývalým geodetom Ing. Š. vyznačená drevenými kolíkmi. Napriek tomu, že sa žiaden listinný dôkaz o vytýčení hraníc pozemkov nezachoval, o tejto skutočnosti svedčia výsluchy svedkov Ing. A. S., T. K. ako i M. R., ktorí zhodne potvrdili existenciu drevených kolíkov na tom mieste nehnuteľnosti, kde je postavený múrik a podporne i poštové poukážky o platbách odporcov geodézii v auguste 1983 v októbri a v novembri 1984. Z týchto skutočností odvolací súd vyvodil, že odporcovia boli presvedčení

o poctivosti právneho dôvodu nadobudnutia veci, keď vlastníctvo nadobudli na základe kúpnej zmluvy, nehnuteľnosť nebola zameraná, Ing. Š.. Aj keď sa vytyčovací náčrt nezachoval, znalec Ing. G. pri svojom výsluchu potvrdil, že toto sa bežne stávalo, keďže nebola zákonom zakotvená povinnosť odovzdať vytyčovací náčrt vlastníkom ani žiadnemu štátnemu orgánu. Za splnenú považoval odvolací súd i podmienku nepretržitosti držby počas celej zákonom ustanovenej vydržacej doby. Odporcovia vstúpili do držby najneskôr v decembri 1984, keď hranica nehnuteľnosti bola vytýčená na jeseň 1984, ku ktorému záveru dospel odvolací súd na základe listinných dôkazov – poštových poukázok o platbách Geodézie, ohlásenia drobnej stavby MNV Smolenice, ako i výsluchu svedkov Ing. A. S. a T. K. v dobe stavania múrika a táto držba bola prerušená až 27. októbra 1998, listom právnej predchodkyne navrhovateľa M. R. adresovaným odporcovi 1/, keď táto i pred odvolacím súdom potvrdila, že odporcov osobne navštívila až po zaslaní listu. Podľa Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1. januára 1992 sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desiatich rokov, ak ide o nehnuteľnosť (§134 ods. OZ). Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že do doby, počas ktorej mal oprávnený držiteľ vec v držbe, treba započítať aj držbu vykonanú pred 1. januárom 1992, avšak účinky súhrnnej právnej skutočnosti (t. j. právnej skutočnosti, ktorá viedla k vydržaniu) mohli nastať najskôr k 1. januáru 1992. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci desaťročná vydržacia doba uplynula najneskôr 31. decembra 1994. O trovách odvolacieho konania súd nerozhodoval s poukazom na § 224 ods. 4 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V dovolaní namietal, že súd nevykonal ním navrhovaný dôkaz (vytýčenie hraníc pozemkov znalcom - geodetom) a že znalec vo svojom posudku č. 3/2007 nesplnil to, čo mu ukladalo uznesenie súdu z 12. júla 2006 (v tejto súvislosti dovolateľ poukázal na bod D tohto posudku). Navrhovateľ napádal i obsah posudku, keď niektoré vyjadrenia znalca v ňom uvedené označil za nepravdivé. Vykonaním spomínaného dôkazu by sa preukázalo, že múrik nebol vymeraný zosnulým Ing. Š., keďže tento len vystrihuje stred spoločnej hranice pozemkov a ignoruje sa pozdĺžna spoločná hranica. Podľa názoru dovolateľa týmto postupom súd (dovolateľ mal zrejme na mysli súd prvého stupňa – poznámka dovolacieho súdu) zaťažil svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale súčasne postupoval aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave siedmeho odseku Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods.

1 a čl. 48 ods. 2) a čl. 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. V súvislosti s oprávnenosťou držby dovolateľ tvrdil, že odporcovia pozemok opustili už dávno pred jeho vydaním Obvodným pozemkovým úradom a zdôrazňoval i nedostatok dobrej viery odporcov, keď poukázal na vyjadrenie odporcu 1/, ktorý jeho matke uviedol „mal som málo m²“, pričom odporcovia si nezapočítali svoje metre za plotom (prístupová cesta). Ďalej poukázal na tvrdenia odporcov, že múrik bol vytýčený geodetom za prítomnosti svedkov – svedkovia však vypovedali, že keď došli betónovať, kolíky už boli na mieste a nikoho nevideli. Podľa dovolateľa súd prvého stupňa tieto skutočnosti zhodnotil v súlade s materiálnom pravdou, čo však odvolací súd ignoroval.

Odporcovia vo svojom písomnom vyjadrení navrhli dovolanie navrhovateľa zamietnuť a žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods.2 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods.1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 241 ods.1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Zmyslom dovolacieho konania je preskúmať rozhodnutia odvolacích súdov v prípadoch stanovených zákonom z hľadiska stanovených dovolacích dôvodov a zjednať nápravu tam, kde rozhodnutie odvolacieho súdu z pohľadu právneho posúdenia a zákonnosti procesného postupu súdu, poprípade podkladov skutkových zistení vo výsledkoch dokazovania, nemôže obstáť.

Pre účely predmetného dovolania treba zdôrazniť, že dovolanie nie je „ ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa

a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 243a ods.2 veta druhá O.s.p.).

Z ustanovenia § 241 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia; obligatórne sa zaoberá len vadami konania vymedzenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 241 ods.2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k vade v zmysle § 237 O.s.p.. O takú vadu ide vtedy, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolacom konaní namietaná a ani v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Z obsahu dovolania vyplýva, že navrhovateľ v tomto opravnom prostriedku uplatnil dovolací dôvod podľa § 241 ods.2 písm. a/ O.s.p..Namieta, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy, ako i, že odvolací súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Pri posudzovaní otázky, či v danom prípade došlo v konaní na súdoch nižších stupňov k odňatiu možnosti navrhovateľa konať, vzal dovolací súd na zreteľ, že vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Za porušenie tohto práva však nie je možné považovať nevykonanie navrhovaného dôkazu - vytýčenie hraníc pozemkov znalcom geodetom. Súdna prax je jednotná v tom, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' R 37/1993, R 125/199, R 6/2000). K procesným právam účastníka nepatrí, aby bol vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník zo svojich subjektívnych hľadísk považuje za významný, alebo aby bol vyhodnotený spôsobom, ktorý účastník považuje za správny. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods.1 O.s.p., § 213 ods.5 O.s.p.). Ak súd rozhodne, že navrhované dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nerozhodné alebo nadbytočné), nejde o postup, ktorým bola účastníkovi odňatá možnosť konať.

Navrhovateľ v dovolaní tiež namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7. Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že podmienkou toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je, aby toto rozhodnutie považoval odvolací súd za nesprávne, napriek tomu, že súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu správne zistil skutkový stav veci. Aby odvolací súd mohol dospieť k takémuto záveru, odôvodňujúcemu zmenu napadnutého rozhodnutia, musí sa zaoberať skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel súd prvého stupňa a až v prípade, ak zistí, že tomuto skutkovému zisteniu nemožno nič vyčítať, posúdi, či na správne zistený skutkový stav súd prvého stupňa správne aplikoval právnu normu (či vec správne posúdil po právnej stránke). Ku zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa môže dôjsť aj vtedy, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, podmienkou zmeny rozhodnutia však v takomto prípade je, že odvolací súd sám doplní dokazovanie, na základe ktorého dospeje k úplnému skutkovému stavu tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci (§ 213 ods. 3 a 4 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že ku skutkovým (nie právnym) záverom, na ktorých odvolací súd založil svoje hodnotiace závery, dospel odvolací súd na základe vyhodnotenia dôkazov, ktoré zopakoval. Zo zápisnice o pojednávaní z 18. novembra 2008 (č.l.117 -119 spisu), z 9. decembra 2008 (č.l.120-122 spisu) a 27. januára 2009 (č.l.125-128 spisu) vyplýva, že odvolací súd bezprostredne pred ním opakovane dôkazy v zmysle § 213 ods.3 O.s.p. a zadovážil si tak rovnocenný poklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p.. Dôkazy, ktoré opakovane – výsluch svedkyne M. R. a znalca Ing. J. G., znalca z odboru geodézie boli pre právne posúdenie veci podstatné a dávali dostatočný podklad na vlastné skutkové závery odvolacieho súdu, a to iné, než ich ustálil súd prvého stupňa. Takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom je v súlade s obsahom spisu aj so zásadami formálnej logiky. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, na základe akých dôkazov, vykonaných v konaní, mal preukázaný skutkový stav, ktorý ho viedol k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať žiadne pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Treba dodať, že spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Z obsahu dovolania navrhovateľa vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci, pričom v rámci takto uvedeného dovolacieho dôvodu obmedzil sa na všeobecnú kritiku právneho posúdenia veci odvolacím súdom, oproti právnomu posúdeniu veci okresným súdom, ktoré považoval za správne.

Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie dovolacieho dôvodu nie je postačujúce, keď dovolateľ v dovolaní len označí niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a) až c) O.s.p. (napríklad tým, že poukáže na označenie ustanovenia zákona alebo odcituje jeho text). Ustanoveniu § 241 ods. 1 O.s.p. zodpovedá a ním uložennej osobitnej náležitosti dovolania vyhovuje len také dovolanie, v ktorom sa uvádza, z konkrétne ktorých dôvodov sa napáda rozhodnutie odvolacieho súdu. Predpokladom toho je, že dovolateľ popíše (špecifikuje) okolnosti, z ktorých usudzuje, že určitý dovolací dôvod je daný, a že dostatočne konkrétne uvedie, v čom vidí nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., nestačí len poukázanie na označenie (alebo text) tohto zákonného ustanovenia; nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade vymedzenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje dovolateľ za správny. Pokiaľ v dovolaní chýba táto (osobitná) náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom) vymedzený obsah prieskumnej činnosti dovolacieho súdu) a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu. Navrhovateľ tým, že v dovolaní neopísal okolnosti, z ktorých vyvodzuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, sám znemožnil dovolaciemu súdu preskúmať správnosť rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci, na ktorom spočíva jeho rozhodnutie.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods.2 písm. a/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli nezistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a ďalší dovolací dôvod dovolateľ neuplatnil spôsobom, ktorý by zodpovedal § 241 ods. 1 a 2 písm. c) O.s.p., pre ktorý sa dovolací súd nemohol zaoberať správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska správnosti právneho posúdenia veci, na ktorom toto rozhodnutie spočíva, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods.1 O.s.p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa vzhľadom na to, že v konaní súd vo výroku rozhodnutia vo veci samej rozhodol, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia a o týchto súd prvého stupňa doposiaľ nerozhodol (§ 224 ods.1 O.s.p., § 151 ods.3 O.s.p. § 243b ods.5 O.s.p.)

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta